

- 2) Zakazując na podstawie art. 47a ust. 1 i 2 oraz art. 48 ust. 3 Zakon za elektronite syobszteniija podmiotom oferującym transmisję telewizyjną, których programy nie są nadawane w Republice Bułgarii, oraz związanym z nimi osobom udziału w postępowaniach przetargowych dotyczących przydzielenia praw do użytkowania zakresu częstotliwości radiowych do celów naziemnego nadawania cyfrowego i świadczenia odpowiednich usług, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą 2009/140, oraz art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2002/77.
- 3) Zakazując na podstawie art. 48 ust. 5 Zakon za elektronite syobszteniija oferentom, którym przyznano prawa do użytkowania zakresu częstotliwości radiowych do naziemnego nadawania cyfrowego, stworzenia sieci łączności elektronicznej w celu nadawania programów radiowych i telewizyjnych, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20, zmienionej dyrektywą 2009/140; art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, oraz art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2002/77.
- 4) Republika Bułgarii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – C.E. Franzen, H.D. Giesen, F. van den Berg/Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sprawa C-382/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 13 ust. 2 i art. 17 — Praca dorywcza wykonywana w państwie członkowskim innym niż państwo miejsca zamieszkania — Właściwe ustawodawstwo — Odmowa przyznania zasiłku rodzinnego oraz obniżenie emerytury w państwie członkowskim miejsca zamieszkania]

(2015/C 205/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: C.E. Franzen; H.D. Giesen; F. van den Berg

Strona pozwana: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 18 grudnia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że osoba zamieszkała w państwie członkowskim, która objęta jest zakresem stosowania tego rozporządzenia, ze zmianami, i na podstawie umowy o pracę dorywczą jest zatrudniona na terytorium innego państwa członkowskiego w wymiarze kilku dni miesięcznie, podlega z tego tytułu ustawodawstwu państwa zatrudnienia zarówno podczas dni, w których wykonuje pracę najemną, jak i podczas dni, w których nie wykonuje tej pracy.

- 2) Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006, w związku z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71, należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie stoi on na przeszkodzie temu, by pracownik migrujący, który podlega ustawodawstwu państwa zatrudnienia, miał prawo, na mocy ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, do świadczeń z systemu ubezpieczeń emerytalnych i zasiłków rodzinnych państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.

(¹) Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof – Niemcy) – Zuchtvieh-Export GmbH/Stadt Kempten

(Sprawa C-424/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Rozporządzenie (WE) nr 1/2005 — Ochrona zwierząt podczas transportu — Długotrwały przewóz z państwa członkowskiego do państwa trzeciego — Artykuł 14 ust. 1 — Kontrola związana z dziennikiem podróży przeprowadzana przez właściwe władze miejsca wyjazdu przed rozpoczęciem długotrwałego przewozu — Stosowanie tego przepisu w odniesieniu do odcinka trasy przewozu odbywającego się poza terytorium Unii Europejskiej — Stosowanie norm ustanowionych przez rzezone rozporządzenie do tego odcinka trasy przewozu)

(2015/C 205/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zuchtvieh-Export GmbH

Strona pozwana: Stadt Kempten

przy udziale: Landesanstalt für Landwirtschaft, Ernährung und Ländlichen Raum Bayern

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywę 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 należy interpretować w ten sposób, iż aby transport wiążący się z długotrwałym przewozem domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne oraz bydła, owiec, kóz i świń, który rozpoczyna się na terytorium Unii Europejskiej i jest kontynuowany poza jej terytorium, mógł zostać zatwierdzony przez właściwe władze miejsca wyjazdu, organizator przewozu powinien przedstawić dziennik podróży, który – zważywszy na przewidziane ustalenia co do tego przewozu – jest możliwy do zrealizowania i pozwala sądzić, że przepisy niniejszego rozporządzenia będą przestrzegane, w tym w zakresie odcinka trasy tego przewozu przebiegającego na terytorium państw trzecich, przy czym jeśli nie ma to miejsca, właściwe władze mogą wymagać zmiany rzezonych ustaleń tak, by wspomniane przepisy rozporządzenia były przestrzegane w odniesieniu do całego przewozu.

(¹) Dz.U. C 336 z 16.11.2013.